

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SR Piotr Gensikowski
Protokolant:	Wioletta Fabińska

przy udziale przedstawiciela Naczelnika (...) w T. A. N.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18.7.2017 r., 3.11.2017 r., 30.1.2018 r., 17.4.2018 r., 11.6.2018 r.

sprawy

1. **P. R.**

s. K. i A. z domu P., urodzonego (...) w T., pesel (...), zam. (...)-(...) T., ul. (...), obywatelstwa polskiego, o wykształceniu zawodowym, karanego

oskarżonego o to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., urządził gry, nie później niż w dniu 6 października 2014 roku na automacie D. C., oznaczony w celu identyfikacji samoprzylepną plombą z nadrukiem „Godło RP, Urząd Celny w T., nr (...)”, w lokalu (...), ul. (...), (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 roku (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540, z późn. zm), **tj. o czyn z art. 107 § 1 kks**

oraz sprawy

2. **M. L.,**

syna M. i D. z domu Ł., ur. (...) w (...), PESEL: (...), zam. (...)-(...) B., ul. (...) - K., obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, nie karanego

oskarżonego o to, że:

działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. – prezesem zarządu spółki (...), H. F., P. R., K. M. oraz inną nieustaloną osobą, urządził gry, nie później niż w dniu 6 października 2014 r. na automatach: bez nazwy, oznaczony w celu identyfikacji samoprzylepną plombą z nadrukiem „Godło RP, Urząd Celny w T., nr (...)”, (...) G. o nr (...), (...) C., oznaczony w celu identyfikacji samoprzylepną plombą z nadrukiem „Godło RP, Urząd Celny w T., nr (...)”, (...) M. (...) o nr (...), H. (...) o nr (...)H., w lokalu: (...), ul. (...), (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 r. (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz 1540, z późn. zm.), **tj. o czyn z art. 107 § 1 kks**

oraz sprawy

3. **M. W.**

s. P. i M. z domu K., urodzonego (...) w W., PESEL: (...), zam. (...)-(...) W., ul. (...), obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, karanego

oskarżonego o to, że:

pełniąc funkcję prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., urządził gry od dnia 1 października 2014 roku do dnia 6 października 2014 roku, na automacie (...) M. (...) o nr (...) oraz pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., urządził gry od dnia 1 października 2014 roku do dnia 6 października 2014 roku, na automacie (...) G. o nr (...), w lokalu: (...) ul. (...), (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 roku. (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), **tj. o czyn z w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks**

orzeka:

I. Na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umarza postępowanie,

II. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. R. został oskarżony o to, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., urządził gry, nie później niż w dniu 6 października 2014 roku na automacie D. C., oznaczony w celu identyfikacji samoprzylepną plombą z nadrukiem „Godło RP, Urząd Celny w T., nr (...)”, w lokalu (...), ul. (...), (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 roku (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), **tj. o czyn z art. 107 § 1 kks**

M. L. został oskarżony o to, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. – prezesem zarządu spółki (...), H. F., P. R., K. M. oraz inną nieustaloną osobą, urządził gry, nie później niż w dniu 6 października 2014 r. na automatach: bez nazwy, oznaczony w celu identyfikacji samoprzylepną plombą z nadrukiem „Godło RP, Urząd Celny w T., nr (...)”, (...) G. o nr (...), (...) C., oznaczony w celu identyfikacji samoprzylepną plombą z nadrukiem „Godło RP, Urząd Celny w T., nr (...)”, (...) M. (...) o nr (...), H. (...) o nr (...)H., w lokalu: (...), ul. (...), (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 r. (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), **tj. o czyn z art. 107 § 1 kks**

M. W. został oskarżony o to, że pełniąc funkcję prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., urządził gry od dnia 1 października 2014 roku do dnia 6 października 2014 roku, na automacie (...) M. (...) o nr (...) oraz pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., urządził gry od dnia 1 października 2014 roku do dnia 6 października 2014 roku, na automacie (...) G. o nr (...), w lokalu: (...) ul. (...), (...)-(...) G., wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych z dnia 19.11.2009 roku. (Dz. U. z 2009 roku Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), **tj. o czyn z w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks**

Oceniając zasadność zarzutów postawionych w tej sprawie wymienionym oskarżonym sąd uznał, że nie jest dopuszczalna ich merytoryczna ocena, gdyż w tym przypadku zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

W niniejszej sprawie postępowanie przygotowawcze w sprawie o przestępstwo skarbowe z art. 107 k.k.s. w formie dochodzenia zostało wszczęte w dniu 8 października 2014 (k. 17). W lutym 2016 r. nastąpiło wyłączenie materiałów do odrębnego prowadzenia (k. 1).

W niniejszej sprawie akt oskarżenia został skierowany do sądu dnia 7 kwietnia 2016 r. (k. 123-126). Oznacza to, że akt oskarżenia w niniejszej sprawie został zatem skierowany w sprawie już po nowelizacji przepisów k.k.s., mającej miejsce w wyniku ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 poz. 1247 ze zm.), która w omawianym zakresie weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r. Zgodnie zatem z podstawową regułą intertemporalną wyrażoną w art. 27 powyższej nowelizacji organy procesowe zobowiązane były od tej daty do stosowania nowych regulacji także do spraw wszczętych i prowadzonych w

okresie wcześniejszym, jeżeli w dalszych przepisach przejściowych nie przewidziano od tej zasady wyjątków. Analiza unormowań ustanawiających owe wyjątki przekonuje, że tego rodzaju odstępstw, które znalazłyby zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy ustawodawca nie przewidział. W szczególności za owe wyjątkowe unormowanie nie można uznać przepisu art. 32 cytowanej ustawy z 27 września 2013 r. Wedle dyspozycji tego przepisu dochodzenie, śledztwo albo postępowanie sądowe wszczęte lub prowadzone przed dniem wejścia w życie nowelizacji (z wyłączeniem sytuacji, które normują art. 517g § 1 i art. 517i § 2 k.p.k.) jest prowadzone nadal w dotychczasowej formie lub trybie i mają do niego zastosowanie przepisy szczególne dotyczące tej formy lub trybu postępowania w brzmieniu dotychczasowym. Trafnie wskazuje się w literaturze, że norma przewidziana w art. 32 cytowanej ustawy stanowi normę prawa intertemporalnego, na mocy której ograniczona została zasada bezpośredniego stosowania nowych przepisów od dnia ich wejścia w życie także do spraw wszczętych i prowadzonych przed datą 1 lipca 2015 r. (tak M. Świetlicka, Komentarz do art. 32 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie przepisów – Kodeks postępowania karnego oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247 ze zm.), System informacji prawnej Lex). Rzecz jednak w tym, że przepis ten odnosi się do przepisów szczególnych dotyczących dochodzenia, śledztwa, a tego typu czynnością nie jest wniesienie aktu oskarżenia, gdyż czynność ta następuje po zakończeniu dochodzenia, czy śledztwa. W uzasadnieniu tego stanowiska należy przywołać pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2017 r., V KS 9/17 (niepublikowany), wedle którego wniesienie aktu oskarżenia w sprawie o przestępstwo skarbowe pozostaje czynnością procesową odrębną, której swoim zakresem normatywnym powyższy przepis przejściowy art. 32 ustawy z 27 września 2013 r. nie obejmował. W uzasadnieniu tego stanowiska najwyższa instancja sądowa wskazała, że choć w k.k.s. odrębności aktu oskarżenia od dochodzenia wyraźnie nie zaznaczono, to wprost na nią wskazuje regulacja k.p.k., gdzie „aktowi oskarżenia” poświęcony jest samodzielny Rozdział 39. Pogląd wykluczający zastosowanie na podstawie art. 32 cyt. ustawy z 27 września 2013 r. przepisu art. 155 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. dotyczącego podmiotu legitymowanego do wniesienia aktu oskarżenia w sprawie o przestępstwo skarbowe do spraw, w których wszczęto dochodzenie przed tą datą został również wyrażony w orzecznictwie sądów powszechnych (tak Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 19 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. V Ka 87/17, Sąd Okręgowy w Częstochowie w postanowieniu z 14 marca 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. VII Kz 22/17 oraz w postanowieniu z dnia 21 sierpnia 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. VII Kz 259/17, Sąd Okręgowy w Gliwicach w wyroku wydanym dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. VI Ka 1172/16 oraz w wyroku wydanym dnia 6 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. VI Ka 595/16; Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Łodzi, Sądu Okręgowego w Częstochowie, Sądu Okręgowego w Gliwicach).

W ocenie sądu rozpoznającego niniejszą sprawę przytoczony pogląd wykluczający zastosowanie na podstawie art. 32 cyt. ustawy z 27 września 2013 r. przepisu art. 155 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. dotyczącego podmiotu legitymowanego do wniesienia aktu oskarżenia w sprawie o przestępstwo skarbowe do spraw, w których wszczęto dochodzenie przed tą datą, zasługuje na akceptację. Przepis art. 155 k.k.s. jest przewidziany w dziale III k.k.s. zatytułowanym „Postępowanie przygotowawcze”. Nie oznacza to jednak, że przepis ten dotyczy dochodzenia jako formy postępowania przygotowawczego w sprawie o przestępstwo skarbowe. Przeczy temu użycie przez ustawodawcę w tym przepisie wyrażen „w ciągu 14 dni od daty zamknięcia dochodzenia”, które jednoznacznie oddzielają zamknięcie dochodzenia od sporządzenia i podpisania aktu oskarżenia. W świetle tych wyrażen nie jest zatem możliwe sporządzenie i podpisanie aktu oskarżenia w toku dochodzenia, ale ewidentnie ta czynność może mieć miejsce po zamknięciu dochodzenia. Wniosek ten znajduje wsparcie w wykładni systemowej wynikającej z porównania stosunku aktu oskarżenia do dochodzenia w toku powszechnego postępowania karnego. Unormowanie dotyczące podmiotu uprawnionego do sporządzenia aktu oskarżenia znajduje się w rozdziale 39 k.p.k., podczas gdy dochodzeniu został poświęcony osobny rozdział 36a k.p.k. Oznacza to, że akt oskarżenia jest sporządzany po zamknięciu dochodzenia, a nie jest czynnością procesową podejmowaną w toku dochodzenia.

Uwzględniając powyższe uwagi należało przyjąć, że in concreto inicjowanie postępowania jurysdykcyjnego wobec oskarżonego powinno nastąpić na podstawie nowych, tj. obowiązujących po 30 czerwca 2015 r., unormowań k.k.s. Te zaś uregulowały w sposób odmienny krąg podmiotów uprawnionych do wniesienia aktu oskarżenia w sprawach o przestępstwa skarbowe, w których prowadzono dochodzenie pod nadzorem prokuratora. Zgodnie z art. 155 § 1 k.k.s. w sprawie, w której finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził dochodzenie w taki sposób

nadzorowane, organ ten, jeżeli nie umarza postępowania, sporządza w ciągu 14 dni od zakończenia dochodzenia akt oskarżenia i przesyła go wraz z aktami prokuratorowi, który – zgodnie z § 2 zd. 1 tego artykułu – wnosi do sądu akt oskarżenia.

W niniejszej sprawie akt oskarżenia został wniesiony przez Urząd Celny w T., mimo że miało to miejsce już pod rządami znolizowanego Kodeksu karnego skarbowego, który legitymacji w tym zakresie udzielał wyłącznie prokuratorowi. Zatem organem uprawnionym do dokonania tej czynności w sytuacji, w której spełniona została przesłanka określona w § 1 art. 155 k.k.s. w postaci objęcia dochodzenia nadzorem, pozostawał prokurator.

Ten właśnie organ dokonywał w niniejszej sprawie kolejnych przedłużeń postępowania przygotowawczego. Kolejnymi postanowieniami Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. z następowało przedłużenie trwania dochodzenia, ostatecznie do dnia 25 marca 2016 r. (k. 66, k. 82, k. 96-97, k. 111-112, k. 118-119). Nie ulega wątpliwości, że z datą wydania postanowienia o przedłużeniu dochodzenia na okres powyżej 6 miesięcy prokurator objął nadzorem prowadzone postępowanie przygotowawcze, co wynika z poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 28 stycznia 2016 r., I KZP 13/15. Wedle tego poglądu przedłużenie przez właściwego prokuratora, na podstawie art. 153 § 1 zd. 3 k.k.s., na okres powyżej 6 miesięcy, dochodzenia w sprawie o przestępstwo skarbowe, prowadzonego przez finansowy organ postępowania przygotowawczego i nadzorowanego przez organ nadrzędny nad tym organem, oznacza objęcie przez prokuratora nadzorem tego dochodzenia, obligując go do realizowania swoich uprawnień płynących z art. 298 § 1 i art. 326 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Z tych względów należało przyjąć, że w sprawie mieliśmy do czynienia z brakiem skargi uprawnionego oskarżyciela. Z tych względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. jak w punkcie 2-gim wyroku.